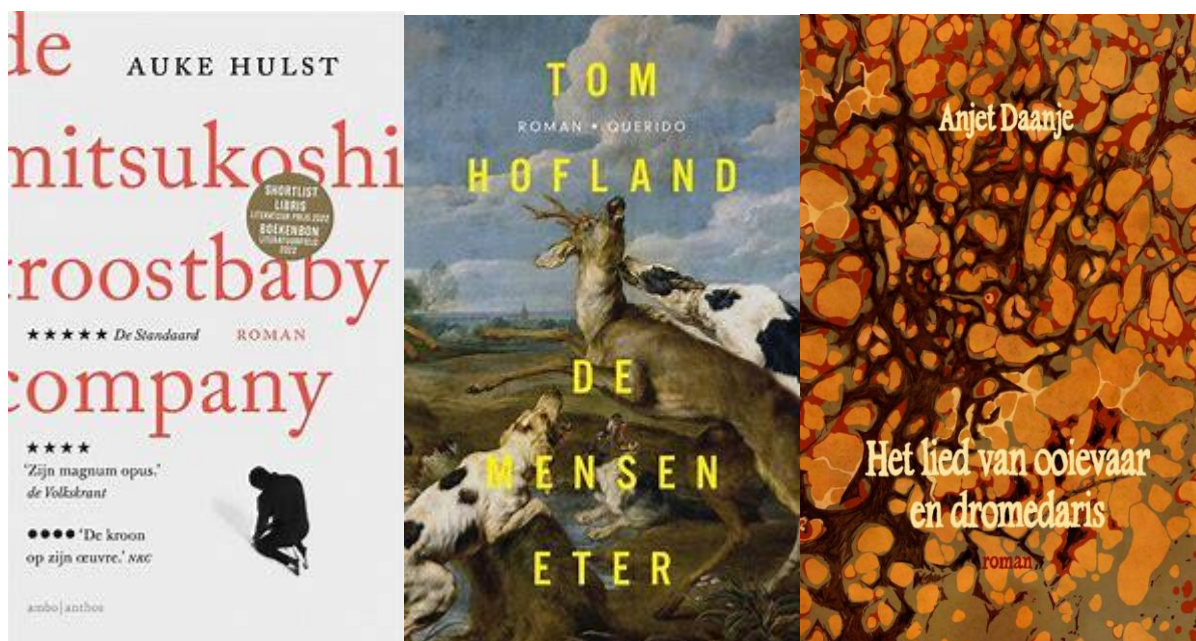

Op sollicitatiegesprek bij De Boekenwinkel

Juryrapport Inkaap 2024

MLA klas 5

Yves, David, Feyza, Lucia, Marijn, Mathilde O, Mathilde R, Sam, Sammy, Silke, Sofie, Zoë, Viki

Ons idee

Stel je even voor dat je de eigenaar bent van De Boekenwinkel en er mensen op bezoek komen die u al van de boeken in uw winkel kent, de schrijvers zelf. Ze willen komen werken in uw leuke winkeltje, als assistent-manager, maar wie neemt u aan? Naar welke kwaliteiten kijkt u als je zoekt naar een nieuwe medewerker? Bent u kritisch of heeft u dringend hulp nodig in uw winkel? En hoe goed kunt u oordelen over de mening van anderen? Sommigen komen onverwachts, anderen op tijd. Allemaal met verschillende meningen, blikken en personaliteiten.

In ons juryrapport geven we u een blik in onze Boekenwinkel en geven wij met dit verhaal onze mening over de drie prachtige, aparte, vernieuwende en aan het denken zettende boeken: *De Menseneter* van Tom Hofland, *Het lied van ooievaar en dromedaris* van Anjet Daantje en *De mitsukoshi troostbaby company* van Auke Hulst.

Op een dag kwam een vrouw, genaamd Eliza May Drayden, weer die advertentie tegen op straat. Een vacature stond open om bij De Boekenwinkel te komen werken, als zekere assistent van de baas. Ze

had het velletje papier al vaker zien hangen op die plek. Met plakband vastgeplakt aan de lantaarnpaal die zacht over haar heen scheen in het donker van de nacht. Deze keer bleef ze er voor stilstaan en pakte haar telefoon uit haar zak. Ze apte meteen drie kennissen die voor haar op sollicitatiegesprek moesten gaan. Zelf zou ze beslist niet gaan.

Alle drie hebben zij een verschillende relatie tot Miss Drayden. Ze komen alle drie langs en hij moet drie keer opnieuw aanhoren wat voor een meid die Miss Drayden nou is. Weet hij nu genoeg over haar, of juist te veel?

Het belletje aan de deur rinkelde. Anna keek op en zag een kleine vrouw door de deur komen.

'Ah, u moet mevrouw Knowles-Chester zijn.' Zei Anna.

'Ja dat klopt, ik ben hier namens Eliza May Drayden.'

'Ja, ik had het begrepen, u kunt doorlopen naar de ruimte hierachter, daar zit de baas van de winkel op u te wachten. Hij is trouwens al op de hoogte van de bijzondere omstandigheden die u hier brengen in plaats van Eliza zelf.'

'Dankuwel.'

De vrouw liep door naar de kamer achter.

'Goedemorgen mevrouw Knowles-Chester, hoe gaat het met u?'

'Ik maak het goed, dankuwel.'

'Ik heb vernomen dat u hier bent om namens Eliza te solliciteren voor een baan bij ons in de boekenwinkel. Wij zijn eigenlijk erg verbaasd dat de schrijfster van Haeger Mass bij ons wil komen werken. Weet u wat de reden was voor haar interesse?'

'Ik ken Eliza al sinds ze een klein meisje was. Tot mijn grote verdriet heb ik al een aantal van haar familieleden moeten afleggen, ik ben dodenaflegster ziet u. Hoewel ik nooit veel met Eliza heb gepraat, wellicht door haar introverte karakter, heb ik haar vaak door het dorp zien lopen. Eliza heeft me altijd al gefascineerd, achter haar grote donkerblauwe ogen lijkt zich veel af te spelen en het lijkt vaak alsof ze een andere wereld om zich heen ziet dan u en ik, begrijpt u. Misschien is dat wat haar zo'n goede schrijfster maakt. Eliza is altijd al geïnteresseerd geweest in taal, schrijven en fantasiewerelden. Ik denk dat zij graag bij u wil komen werken omdat boeken en papier en de sfeer van boekenwinkels altijd al een grote aantrekkingskracht op haar hebben uitgeoefend.'

'Dankuwel, wij vinden het zeker leuk om te weten dat Eliza altijd al gefascineerd is geweest door boeken en de kunst van het schrijven. Kunt u nog wat meer over Eliza vertellen?'

'U moet begrijpen dat ik Eliza eigenlijk alleen ken door mijn eigen observaties en die van anderen. Haar brief met het verzoek aan mij om namens haar te solliciteren, waar u al van weet naar wat ik hoor, was daarom een grote verassing voor mij. Des te meer omdat mijn dorpsgenoten en ik Eliza kennen als een zeer gesloten persoon. Ze is altijd al erg mysterieus geweest, daarom wilde iedereen uit het dorp ook zo graag Haeger Mass lezen, het was onze toegang tot haar wereld. Afgezien van de dingen die ik u verteld heb moet ik daarom bekennen dat ik niet veel meer over haar weet.'

'Dat begrijp ik. Misschien weet u hier wel iets meer over: de laatste tijd doen er namelijk geruchten de ronde dat Eliza nog een ander boek heeft geschreven onder het pseudoniem Anjet Daanje, namelijk Het lied van ooievaar en dromedaris. Kunt u hier iets over vertellen, en zo ja wat is uw mening over het boek?'

'Ik heb inderdaad van dit gerucht gehoord. Ook heb ik het boek gelezen, de verhalen die erover werden verteld waren erg intrigerend. Het zou inderdaad kunnen dat Eliza dit boek heeft geschreven. Het zou wederom haar voortreffelijke schrijfkunsten aantonen. Zeer bijzonder dat ze zichzelf in het boek zou hebben beschreven door de ogen van anderen. Misschien is dit een door haar bedachte nieuwe vorm van de autobiografie? Wellicht is dit haar manier om anderen over zichzelf te vertellen, met verhalen over zichzelf en verhalen over anderen waarin zij doorschemert. Wie weet? Hoe dan ook vond ik het een zeer bijzonder boek, het zet je echt aan tot nadenken over ons begrip van tijd, ruimte en liefde. De vertelstijl vond ik zeer interessant en innoverend. Erg bijzonder vond ik het ook dat het aan de lezer wordt overgelaten om hun eigen betekenis aan het verhaal te geven, zoals eigenlijk al in de titel wordt aangegeven.'

‘Bedankt, hier kunnen we zeker wat mee. Het was erg interessant om uw visie op het verhaal te horen. Ik denk dat ik genoeg heb gehoord. Ik denk dat Eliza veel zou kunnen betekenen voor onze boekenwinkel! U hoort nog van ons.’ En daarmee verlieten ze de ruimte.

Nog geen tien minuten later stond Grace Jennings voor de deur. Ze zette pas een stap naar binnen, toen een man haar tegemoet liep. Hij stak zijn hand voor haar uit om te schudden. Toen ze deze aannam, merkte ze dat deze kleverig was, alsof hij nerveus was hier te zijn. “Welkom mevrouw Jennings, we zijn erg blij u te mogen ontvangen”, sprak de man. “Dankjewel, maar noem me maar Grace hoor”, antwoordde Grace op een lieflijke toon. Ze liep achter de man aan naar zijn kantoor. De man hield de deur voor haar open die hij vervolgens met een klap achter zich dicht gooide. Hij bood haar een houten stoel met rode bekleding aan, waar Grace dankbaar op ging zitten.

“Grace om maar meteen met de deur in huis te vallen, u weet dat u hier vandaag bent om het over Eliza May Drayden te hebben. Klopt dat?” “Jazeker”, zei Grace met een grote glimlach op haar lippen. “Goed zo. Zou u me eerst iets kunnen vertellen over uw relatie tot Miss Drayden”, Vroeg de man. Grace stroopte de mouwen van haar overhemd, die ze speciaal voor deze gelegenheid had aangetrokken, op. Waarna ze zei: “Elisa en ik kennen elkaar goed. Ik werk op het postkantoor waar ze al haar manuscripten heeft verstuurd en dus erg veel tijd heeft doorbracht.” “Dit was de enige plek waar jullie elkaar regelmatig troffen, en toch kennen jullie elkaar goed?”, zei de man een beetje sceptisch. “Jazeker, ik heb haar erg goed leren kennen”, Zei Grace vol zelfvertrouwen. De man liet het voor wat het was.

“Kunt u me nu wat vertellen over Miss Drayden ,bijvoorbeeld over hoe ze is en dingen die ze heeft bereikt?” Grace nam een paar seconden om hierover na te denken. “Eerst dacht ik dat ze een heel onschuldig en stil meisje was, maar ze doet zich alleen zo voor. Ze heeft een veel grotere mening dan ik eerst dacht. Dit zie je aan het boek dat ze schreef, Haeger Mass. Dit boek zat vol briljante ideeën die ze nooit hardop zou uitspreken. Ze is een geniale feminist. Ik vind ook dat ze een erg unieke persoon is. Zo lijkt ze veel meer open te staan, om met dieren om te gaan, dan met mensen. Ze is ook erg zorgzaam, dit zie je aan de manier waarop ze om haar zusjes geeft. Vooral Helen zou ze met haar leven beschermen. Ze was er kapot van toen ze stierf”, Plots stopte Grace met praten en sloeg ze haar hand voor haar mond. “Sorry”, sprak ze op schuldbevuste toon door haar hand heen. “Dat is iets wat ze waarschijnlijk niet erg graag deelt”. Nadat ze dit zei viel een lange stilte waarin de man haar vol verwachting aan keek, maar Grace leek het hierbij te houden.

“Dan zijn we bij de laatste vraag aangekomen”, Zei de man terwijl hij vluchtig iets op een papiertje noteerde. “Er ging een gerucht de rondte dat miss Drayden Het lied van ooievaar en dromedaris, geschreven heeft, maar dan onder de naam van Anjet Daantje. Weet u hier iets van en wat vindt u zelf van dit boek?” Grace ging opgetogen direct rechter in haar stoel zitten: “Ik heb zeker van dit gerucht gehoord en geloof het. Haar fantastische manier van personages tot leven wekken door gebruik te maken van het beeld van anderen is fantastisch. Wie bedenkt zoiets. Zo krijgt de lezer een kans zelf te bedenken wat hij of zij wel of niet geloofd. Het boek is ook supermooi geschreven door middel van elf verschillende verhalen met ieder hele nieuwe en verschillende personages en gebeurtenissen”, Zei Grace waarna ze wat beschaamt leek over haar uitbarsting. “Mag ik dan nu gaan, want ik heb helaas haast”, zei ze er vlug achteraan. “Natuurlijk, ik zal u naar de uitgang wijzen, u hoort nog van ons!”, zei hij waarna ze de kamer verlieten.

Twee dagen te laat voor haar afspraak liep Hannah dan eindelijk ook de winkel binnen, haar voetstappen lieten de houten vloeren van De Boekenwinkel kraken. Ze klopte op de deur van de kamer en toen haar aankondiging met een onverstaanbare stem werd beantwoord stapte ze naar binnen. Ze liep met een strakke houding richting de stoel. “Welkom Ms Cook, ga zitten” zei de man voor haar met een kalme stem. “Heeft u zin in wat te drinken?” De kalme uitstraling en de oprechte glimlach liet Hannahs gespannen houding verdwijnen als sneeuw voor de zon. Ze liet haar schouders vallen en haar glimlach werd breder. “Nee dank u.” antwoordde Hannah.

De man schoof wat heen en weer in zijn stoel en toen hij blijkbaar een comfortabele plek had gevonden, begon hij met praten: “Voordat we ingaan op de kwaliteiten van Eliza May Drayden, zou ik u willen vragen wat uw relatie met haar was?” Hannah reageerde vrolijk: “Toen wij jonger waren, was ik haar kindermisje. Maar ik zeg liever dat wij oude vrienden zijn, want toen ik daar werkte namen de zusjes me in als een gelijke. Ze speelden altijd met me en vooral met Eliza voelde ik me altijd heel erg op mijn plek!” De man knikte met begrip toen er een korte stilte viel.

Wanneer hij begreep dat ze niets meer had toe te voegen vervolgde hij: “Kunt u me nu toch iets vertellen over haar kwaliteiten en waarom u het gevoel heeft dat Eliza geschikt is voor deze baan?” Hannah haalde diep adem en begon te praten: “Eliza is de meest zorgzame, lieve, unieke en creatieve persoon die ik ken. Van de buitenkant denken mensen altijd dat ze koud is en niemand binnenlaat, omdat haar jeugd traumatiserend was, maar niks is minder waar. Toen mijn broertje, Emery, stierf ging ik door een hele moeilijke tijd. Eliza liet mij geloven in de constante aanwezigheid van Emery. Hij was overal, als je maar goed genoeg keek. De wind, de sterren, de stroming van het water. Overal zag ik hem terug, juist op het moment dat ik dacht dat ik hem voor altijd kwijt was geraakt. Haar verhalen en fantasierijke wereld hebben mij door die pijnlijke periode getrokken.” Hannah ving haar tranen nog net op, voor ze over haar wangen gleden. De man keek haar vol mededogen aan. Hoewel de man niet overhaast over wou stappen naar zijn laatste onderwerp, besloot hij toch met enige twijfel zijn laatste vraag te stellen. “Ik heb van bepaalde mensen gehoord dat het pas uitgekomen boek, Het lied van ooievaar en dromedaris, wellicht door Miss Drayden is geschreven, maar onder de naam van Anjet Daantje staat, klopt dit?” Hannah haar enigszins rustige houding veranderde meteen. Haar ogen begonnen wijder te staan en haar strakke houding was teruggekeerd. “Ik heb niet van deze geruchten gehoord en al wist ik hier wel iets van, ik zou dat nooit met u delen. Al moet ik wel zeggen dat dit boek geweldig is. Ik heb het gelezen en de schrijfstijl is fantastisch, net als de connectie tussen alle verhalen, die verbijsterend goed is uitgewerkt. Elk verhaal geeft een andere sfeer weer. Geen ander boek heeft mij zo erg in het leven van iemand anders laten verdiepen, zonder die persoon ook maar een keer te horen praten. En als u me niet kwalijk neemt moet ik nu toch echt vertrekken.” Ze stond gehaast op en liet de man achter in zijn kantoor.

Als tweede sollicitant biedt Lute een bezoekje aan De Boekenwinkel. Hij had de advertentie voor de baan gezien onderweg naar huis en was ook erg geïnteresseerd. Hij had er veel zin in om de eigenaar te ontmoeten. Het gevoel was insgelijks bij ook de eigenaar, die zin had om een totaal nieuw persoon te interviewen voor de baan. Wie weet zal hij wel dat met zich meebrengen waar deze winkel naar zoekt!

Lute kwam binnen en keek rond in de mystieke boekenwinkel. De muren waren bedekt met boekenkasten van de grond tot het plafond.

‘Hallo?’

Lute kon niemand zien of horen, toen voelde hij een kille hand op zijn schouder.

‘Lute?’

Lute veerde op uit verschrikking en draaide zich meteen om. Achter hem stond een oud vrouwtje, een sjaal om haar lichaam gewikkeld en een jurk die ze over de grond meesleepte. Aan haar voeten, of waar haar voeten zouden moeten zijn aangezien Lute die niet kon zien door de jurk, stond een zwarte kat met gele ogen. Er was iets met die ogen, Lute kon ze in zijn lichaam voelen. De gele irissen drongen door hem door en brandde in zijn ziel.

‘ik ben hier voor het sollicitatiegesprek voor de positie van assistent manager. zit ik hier goed?’ stamelde Lute, die niet zeker wist of het in de kaarten zat dat hij levend uit deze boekwinkel zou komen.

‘Ah, ja Lute! Dat is zeker hier. Ga zitten, wil je thee? Ik heb verse kruiden uit mijn eigen tuin.’

Lute keek de vrouw aan. Haar lachrimpels lieten haar mond verder weg lijken dan het was. Haar tanden, verborgen achter haar perkamenten lippen, zorgden ervoor dat Lute een rilling over zijn rug voelde gaan.

‘Ja, graag.’

Het vrouwtje verdween achter een boekenkast zo stil als ze ook achter Lute was verschenen. Lute keek om zich heen, overal waar hij keek stonden verschillende snuisterijen en boeken.

‘Zie je jezelf hier al werken?’

Het mysterieuze vrouwtje stond weer achter Lute, deze keer met een kop thee in haar handen die ze voor Lute neer zette.

‘Nou, ik zal eerst even wat over mezelf vertellen, ik ben de moeder van de eigenaar van deze winkel, hij kon er vandaag helaas niet bij zijn, vandaar.’ zei ze. Lute wist niet echt wat hij daarvan moest denken en nam maar een slokje van zijn thee.

‘Maar Lute, vertel me anders eens een beetje over jezelf.’ zei de vrouw vol verwachting.

De vrouw liep naar een grote draaistoel achter het bureau en plofte er in neer. De kat sprong meteen op haar schoot en nam plaats terwijl die Lute nog steeds aanstaarde.

‘Nou, Ik ben Lute. Ik was kwaliteitsmanager bij een farmaciebedrijf, voordat wij werden opgekocht door een Zwitserse investeerder. Ik kreeg toen de opdracht om tientallen mensen weg te werken. In dat proces heb ik een nieuwe baan gevonden als freelance headhunter. Daarvoor heb ik de afgelopen twee jaar gereisd met mijn collega’s en hun hond.’

Lute kon zijn maag voelen draaien bij de gedachte aan Lombard en Reiner en de geur van aarde drong zijn neus weer binnen. Hij nam een slok van de thee en zijn gedachtes begonnen zich te ontspannen. Lute voelde alsof hij zijn eigen leven als boek las.

‘Is dat alles wat je wil vertellen?’

Het oude vrouwtje maakte zichzelf comfortabel in de stoel en er verscheen een glimlach op haar getekende gezicht.

‘Het begon allemaal in een bar. Het was twee uur ‘s avonds en ik kon niet slapen. Ik had de opdracht gekregen mensen te ontslaan maar ik wist niet waar ik moest beginnen, het voelde zo persoonlijk. Toen ontmoette ik Reiner. Hij vertelde me dat hij iemand kende die me zou kunnen helpen met dat proces, Lombard was zijn naam, dat ik me geen zorgen hoefde te maken en dat alles goed zou komen als ik hem de controle zou geven. De dagen daarna vlogen voorbij als hoofdstukken in een boek. Maar toen nam het een onheilspellende wending. Mij werd verteld dat mijn collega’s werden overgeplaatst maar toen zag ik dat mijn collega, ... , voor mijn neus werd vermoord. Dat was een belangrijk moment in mijn verhaal. Vervolgens werd alles

steeds duisterder. Als een gotisch verhaal. Alleen waren er geen Dracula of Frankenstein maar deze monsters werden vervangen door Lombard en Reiner. Ik was symbool geworden voor de kilheid van het coöperatieve leven. Hoe ik mijn medewerkers onmenselijk behandelde om ze daarna naar de deur te wijzen. Dit was echt een ontwikkeling voor mijn karakter. Toen kwam de grote ontknoping. Lombard, Reiner en ik stonden buiten en we waren aan het jagen op zwijnen. Ineens verscheen er een gat in de grond waar mijn verdwenen collega’s uitkwamen. We gingen achter ze aan met onze geweren. Het voelde als een actie scène uit een film. Ik ging achter één van mijn collega’s aan, Mea, maar ze ontsnapte. Ik hoop dat ze nu gelukkig is. Daarna ben ik met Lombard en Reiner gaan werken, slapend in de achterbak onder de aarde.’

Er viel een pijnlijke stilte. Lute voelde zich alsof hij wakker werd uit een droom. Alsof hij net zijn hele leven had teruggelezen, in de vorm van een BNG bank literatuurprijs winnend boek.

‘Sorry, ik weet eigenlijk niet waarom ik dit vertel’

Lute keek naar de kat, de ogen staaarde hem nog steeds aan, het leek bijna alsof de ogen konden praten.

‘Het is de thee, de thee laat je vanuit een ander perspectief naar jezelf kijken. Het opent deuren naar andere werelden die je met het normale oog nooit zou kunnen waarnemen.’

De vrouw pakte de kop met thee, nam een grote teug, schraapte haar keel en stond op

‘Nou Lute, dat klinkt als een heel avontuur. Een ware combinatie tussen grappig en spannend. Dat lees ik niet vaak. Het lijkt wel alsof iemand met jouw leven de huidige gepolariseerde

maatschappij in een nieuw licht wil zetten. Ik wil je bedanken voor je tijd en je zal nog van ons horen.'

Na deze verschillende ontmoetingen kwam het team van De Boekenwinkel bij elkaar om de gesprekken met elkaar te bespreken. Ze namen het hele gebeuren erg serieus, de mensen in het team van De Boekenwinkel waren namelijk niet zomaar alleen collega's, maar ook echt goede vrienden van elkaar, Niet zomaar iedereen zou daar goed bij passen. Tot nu toe waren ze er nog niet helemaal overtuigd of zeker van of ze een van deze aanvragers wilde aannemen.

Uiteindelijk begon het alleen wel duidelijk te worden dat Lutte het niet zou worden. Over Elisa twijfelden ze echter nog. Ze waren het zeker met z'n allen eens dat ze een erg interessant persoon was, ook vonden ze haar boek erg uniek en ook zeker inspirerend. Ze waren daarom ook erg benieuwd naar haar, en wilden haar graag ontmoeten. Ze werden het alleen maar niet eens over of Elisa ook wel echt in het team zou passen, of ze haar er bij wilden hebben. Het was ook moeilijk om een besluit te maken op basis van deze informatie, het bleef wat weinig en onpersoonlijk. Ook wilden ze nog even wachten met het nemen van een besluit omdat er nog één persoon was die een afspraak bij hen had gemaakt. Misschien dat hij het wel zou worden. Dat het klikt...

Een kleine week later galmde er een bel door de winkel. Auke Hulst kwam achter de deur tevoorschijn en liep nerveus naar de balie. Hij begroette de dame aan de balie. Ze zag er streng uit, wat niet hielp met de spanning in zijn lichaam. Ze sprak op een zachte toon en zei dat de baas al in het kantoorje op hem wachtte.

'Welkom, meneer Hulst. Wij waren verrast dat u bij De Boekenwinkel wil werken. Niet veel schrijvers solliciteren. Wat wekte uw interesse?'

'Ik heb vele herinneringen aan deze plek van mij... en mijn dochter. Ik wil deze herinneringen weer ophalen en ik had iets nieuws nodig buiten het schrijven om. Toen ik zag dat deze plek een vacature had, leek het mij een goed idee om te solliciteren.'

'Ja, ik heb het boek 'De lasso van de tijd' gelezen. Het was zeker... interessant.'

Auke perste zijn lippen op elkaar, die veroordelende blik ontging hem niet. Even wist hij niet wat hij moest zeggen. Er viel een ongemakkelijke stilte, die werd verbroken door de baas met een volgende opmerking.

'Ik moet toegeven dat het zeker onverwacht was, meneer Hulst. Ik herken het verlangen om de fouten in het verleden te willen herschrijven. Maar het klopt dat dat op het einde niet lukt, het is onmogelijk om terug te gaan om die fouten te herstellen. Het was een diep onderwerp. Vooral hoe het personage steeds terug bleef gaan in de tijd uit wanhoop, ook al bleef het fout gaan.'

De baas praatte verder.

'Als je zou kunnen tijdreizen in deze wereld, zou je alles over doen?'

Er viel een lange stilte. Auke wist wat hij wilde zeggen, maar toch viel er twijfel over hem heen. Hij dacht na over alle manieren waarop hij zou kunnen antwoorden en over alle mogelijkheden over hoe hij het zou kunnen verwoorden. Het enige wat hij eruit kreeg was:

'Ja.'

'Ja? Maar... waarom als ik vragen mag? Als u zelf heeft voorspelt hoe dat zou gaan en wat er daarbij mis zou gaan?'

'Ik zou elke versie van mijzelf in elke tijdlijn vermoorden als dat betekende dat ik mijn kind zou terugkrijgen. U zou dat snappen als u het verlies van uw eigen kind meemaakt. Ik zou alles over doen als het kon.'

'Zou u me meer willen vertellen, meneer hulst? Ik zou u graag beter leren kennen. Wij zijn niet met veel personeel bij De Boekenwinkel, maar wij kennen elkaar door en door. Als u erbij wilt horen, willen wij graag wat over u en uw verleden horen.'

Auke keek naar de man tegenover hem. Hoe vaak was het hem al gevraagd of hij ergens over wilde praten? Tegelijkertijd dacht hij aan wat hij te verliezen had en het gevoel dat dat op dit moment niks was. Hij dacht ook aan wat hij ermee zou bereiken, en het gevoel dat dat ook niks was. Behalve dat hij

misschien terug naar therapie zou moeten gaan. Hij zuchtte diep, wat het gewicht niet van zijn longen haalde. Na nog een keer proberen, gaf hij het op. Dan maar op de moeilijke manier.

‘Goed dan. Na het verlies van mijn kind, viel ik in een soort... depressie. Ik besloot om te proberen dat gat in mijn hart dat verlangde naar een kind om voor te zorgen en naar het vader zijn te vullen. Ik maakte gebruik van de technologie die beschikbaar was en haalde een Troostbaby. Ze was bijzonder en ik deed mijn best om een relatie met haar te vormen. Ze was niet zomaar bijzonder, ze was een mens in mijn ogen. Ik zag haar als niets minder. Ik zou álles doen voor haar. Maar toen begon ze zich te ontwikkelen. Uit zichzelf, ze deed dingen waar ze niet voor geprogrammeerd was. Ze begon te dromen. Ze begon zich te realiseren dat ze niet zoals andere kinderen was. Ze kwam erachter dat ze niet gemaakt was zoals mensen en geloofde er niet meer in dat zij mens was. Ze werd volwassener, maar haar lichaam groeide niet mee. Ze zag zichzelf alleen nog maar als een machine en ze veranderde hierdoor. Ze heeft mij uiteindelijk verlaten, omdat zij vond dat dat het beste voor mij was. Nu ben ik hier en probeer ik mijn leven te herpakken.’

Hij zei het allemaal in één adem, en het gevoel dat hij nog nooit zo open was geweest tegenover iemand anders was een opluchting in tegenstelling tot de angst die hij voelde voor het antwoord dat hem te wachten stond. Hij merkte het trillen van zijn been op en probeerde ermee te stoppen. Zodra hij zijn aandacht ervan afhaalde, begon het toch weer te trillen. Toen Auke durfde op te kijken van het dikke tapijt op de grond, zag hij dat de baas met een kleine glimlach en waterige ogen naar hem keek. Hij nam diep adem en sprak.

‘Wat een ingewikkelde kwestie... Wat maakte haar een mens? Wat zorgde ervoor dat zij zich volledig mens voelde en dat dat in één klap weg was, terwijl er niks aan haar veranderd was? Behalve dat ze niet hetzelfde in elkaar zit als andere mensen en zich daar bewust van werd? Wat zorgde ervoor dat jij haar ondanks alles toch als mens zag, met volle overtuiging? Wat een droevig, maar mooi gebeuren... en wat een filosofische stelling om over na te denken! Wat maakt je een mens? Daar houden wij wel van bij De Boekenwinkel. De persoonlijke verhalen van mensen, de emoties die zich achter elk gezicht schuilhouden. De filosofische vragen die moeilijk of niet te beantwoorden zijn!’

Van alles wat Auke verwachtte te horen, was dit het niet. Hij hoorde geen punt van negatieve veroordeling in de stem van de man voor hem, ook al had hij net alles verteld wat hij nooit dacht hardop te zeggen. Hij voelde zich gelukkig, verward en ook wist hij eigenlijk niet hoe hij zich moest voelen. Hij hoefde gelukkig niet lang na te denken over wat hij terug moest zeggen, want de baas begon alweer.

‘Sorry als ik iets te heftig reageerde op uw verhaal. Ik had niet kunnen voorspellen dat van alles wat u had kunnen vertellen over uw leven dat het hierover zou kunnen gaan. Daar is niks mis mee. Ik begin te denken dat u deze baan heeft verdiend.’

Auke zat rechter op in zijn stoel, even zat hij in stilte voordat er langzaam een glimlachje tevoorschijn kwam.

‘Denkt u dat echt?’

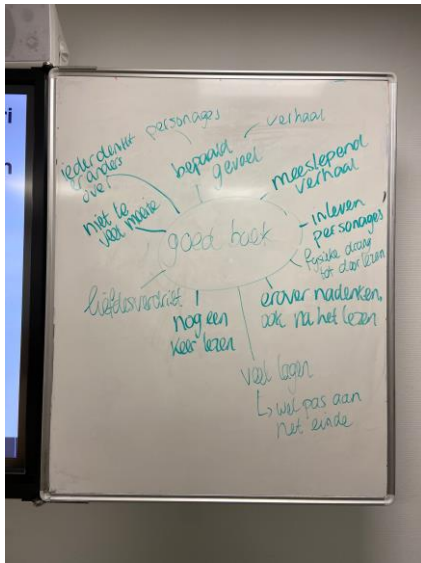
‘Jazeker. Welkom bij De Boekenwinkel, Auke.’

Conclusie

De eigenaar van De Boekenwinkel vond Auke het best geschikt als assistent-manager voor deze baan en wij als MLA zijn het daar mee eens. We zijn een paar keer met z'n allen bijeengekomen om te discussieren over de genomineerde boeken van dit jaar. Tijdens deze bijeenkomsten hebben we het er onder andere met iedereen over gehad wat wij nou eigenlijk goed vinden aan een boek. Wanneer wij

een boek nou een goed boek vinden. We hebben van de belangrijkste punten toen een mindmap gemaakt op het bord. Verder hebben we het nog met z'n allen over de boeken gehad en zijn we daarna begonnen met schrijven...

Onze nummer 1: *De mitsukoshi troostbaby company* van Auke Hulst. Dit was voor ons het boek dat we het liefst wilden aannemen. Het had onder ons de meeste stemmen. Dit vonden wij dus uiteindelijk het mooiste boek. Het was mooi geschreven, niet te langdradig, bleef spannend en interessant en het zet je aan het denken. Het was ook zo geschreven dat je je in kon leven in het hoofdpersonage. Er was ook erg veel achtergrondinformatie, hierdoor werd dat nog makkelijker gemaakt. Zo kon je beter begrijpen waarom Auke deed wat hij deed. We denken dat je wel een beetje je eigen betekenis aan het boek kan geven, maar wat wij eruit hadden opgemaakt is dat het heel erg ging over het vinden van een doel, het zoeken naar liefde, hoe jezelf te vergeven en waar je het onderscheid maakt tussen mens en robot. Wanneer ben je nou echt mens. Dit zijn allemaal vragen waar je voor jezelf echt veel over na kan denken, en ook goede discussies over kan voeren. Hoewel je het misschien niet zou denken verschillen de meningen er namelijk vaak erg over. Dat maakt het eigenlijk nog leuker. Ook is dit geen voorspelbaar boek, je vraagt je tijdens het lezen steeds af wat Auke dan weer zal doen. Dit was ook een van onze criteria.

Het was geen gemakkelijke keuze en het team heeft best een tijdje met de koppen bij elkaar moeten zitten, want *Het lied van ooievaar en dromedaris* op onze tweede plaats vonden wij ook erg goed, het was echt nog spannend geworden bij het uiteindelijke stemmen. Wij vinden dat deze boeken erg aan elkaar gewaagd waren, maar toch stak *De mitsukoshi troostbaby company* er voor ons echt bovenuit.

De menseneter daarentegen lag ons niet bepaald. Toch waren er een paar punten waar we wel enthousiast over waren in dat boek, namelijk dat het je, net als de andere boeken, erg aan het denken zet. Over verschillende grote actuele vraagstukken. Dit is iets dat wij met z'n allen wel zochten in de boeken die we lezen. Het boek is een soort aanklacht tegen de situatie op veel werkvloeren overal over de wereld, hoe onmenselijk het eraan toe kan gaan, het verlies van de menselijkheid op momenten. Toch was het verhaal was ons toch net iets te vaag. Dat maakte het ook moeilijk om je in te leven in de hoofdpersonages en hun acties. Hierdoor sprak het verhaal ons verder dus niet echt aan. Het was ook een wat langdradig verhaal.

Het lied van ooievaar en dromedaris vonden wij dus echt een mooi boek. Het was heel anders dan dat iemand uit onze groep ooit eerder had gelezen. Onder andere sprong vooral het perspectief van het verhaal eruit. Je leest steeds korte verhalen over mensen die op de een of andere manier te maken hebben met het hoofdpersonage Eliza. Eliza zelf hoor je er eigenlijk nooit in. Je ziet haar dus alleen

maar door de ogen van anderen om haar heen. En leert haar dus kennen door de blik van een ander. Net als je dat zelf ook doet bij anderen. Het kan ook niet echt anders. Dit zet je wel erg aan het denken. Het was een heel interessant idee, om zo een verhaal te vertellen.